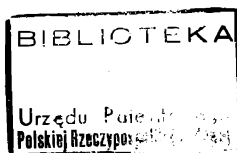

25 października 1929 r.

URZĄD PATENTOWY

F41g 3/26

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 10648.

Kl. 72 f 7.

Henryk Witwicki
(Konstancin, Polska).

Przyrząd do nauki celowania.

Zgłoszono 15 grudnia 1925 r.
Udzielono 14 czerwca 1929 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy przyrządu do nauki celowania, dającego możliwość łatwego, stopniowego wyszkolenia rekruta w sztuce celowania, a przede wszystkim kontroli postępów w tej sztuce celowania, poczynionych przez ucznia, usuwając konieczność ponoszenia dużych kosztów na wydatkowane przy nauce naboje.

Przyrząd według wynalazku przedstawiony jest na rysunku, przyczem fig. 1 przedstawia widok w perspektywie przyrządu, nastawionego do nauczania podstaw celowania, fig. 2 — taki sam widok, lecz wtedy, gdy prowadzi się już naukę celowania z karabinu; fig. 3 pokazuje w skali powiększonej przekrój wziernika i jego umocowanie; fig. 4 — szczegół przytwierdzenia tarczy celowniczej z trzpieniem do znaczenia.

Przyrząd składa się zasadniczo z trzech części: A, B i C (fig. 1, 2).

Część A ma postać skrzynki, w której jest osadzony wziernik 1, do którego żołnierz przy celowaniu przykładą oko. Wziernik ten umocowany jest w skrzynce ruchomej w ten sposób, że może się przesuwac we wszystkich kierunkach. Umocowanie to, uwidocznione w przekroju na fig. 3, dokonane jest przy pomocy dwóch tarcz okrągłych 2 i 3, które będąc ściskane przez skręcone ze sobą części 4 i 5 wziernika, zaciskają między sobą krawędzie okrągłego otworu tylnej ścianki 6 skrzynki A i w ten sposób unieruchamiają wziernik, pozwalając jednak na przesunięcie go po przewyciężeniu pewnego oporu w dowolnym kierunku w płaszczyźnie otworu.

Do skrzynki A jest poza tem przytwierdzona obsada 7, służąca do założenia kolby karabinu, obsadę tę przy pomocy śrub 8 i 9, saneczek 10 oraz krążków 11 i 12 można przesuwac w kierunku czy to poziomym czy to pionowym.

Część B ma postać prostokątnego równoległoboku, wykonanego z drzewa i utrzymującego przy pomocy płytki 16 tarczę 17, do której się celuje. Tarcza 17 zaopatrzona jest w rączki 18 do poruszania i jest tak osadzona, że może poruszać się i w górę i w bok, na podobieństwo wziernika.

Do części B jest również przytwierdzona obsada 7 do podtrzymywania lufy karabinu, mogąca się podobnie poruszać przy pomocy śrub 8' i 9', saneczek 10' oraz krążków 11' i 12' w dowolnym kierunku.

Skrzynka A połączona jest z częścią B przy pomocy dwóch ewentualnie wydrążonych drążków metalowych 13, umocowanych przy pomocy zacisków 14 z nakrętkami.

Część C (fig. 2) nie jest połączona z poprzedniami, nie posiada więc zacisków i nakrętek, ma zaś również śruby 8", 9" (fig. 4), saneczki ruchome 10" oraz krążki 11" i 12", służące w tym przypadku do utrzymania i przesunięcia w dowolnym kierunku drugiej tarczy celowniczej 18.

W celu uniemożliwienia obrotu tarczy 18 nagwintowany pręt 9" posiada z jednej strony szczelinę podłużną 33, której odpowiada wyskok w oprawie 10".

Do dołu tarczy przytwierdzony jest pręt 19 zakończony ostrzem 20, które po naciśnięciu może wykonywać znaki na rozpiętej pionowo karcie papieru lub tektury 21.

Nauczanie celowania dzieli się zasadniczo na dwa okresy.

W okresie pierwszym korzysta się z części A i B, umieszczając je na fig. 1, i ustawiając między nimi na drążkach B przy pomocy nakładek 22 szczerbinę 23 i

muszkę 24. Wtedy ćwiczący się zbliża oko do wziernika 1 i, patrząc przezeń na tarczę 17, nastawia ręką wziernik w położenie, przy którym środek 25 szczerbiny i wierzchołek muszki będą leżały na jednej linii. Następnie instruktor bierze oburącz za uchwyty 30 tarczy celowniczej i nastawia ją odpowiednio, według wskazówek spoglądającego przez wziernik rekruta.

Szczerbina 25, używana do nauki dla początkujących rekrutów, jest dość duża. W celu jej zmniejszenia po dojściu ćwiczącego się do pewnej wprawy stosuje się płytkę pomocniczą 27 z małą szczerbą 28, którą się wstawia w korytko 29, przytwierdzone do płytki 23.

W drugim okresie nauki dla posuniętych uczniów odbywa się już ona przy zastosowaniu karabinu, jak to przedstawia fig. 2.

Karabin osadzony jest w ruchomych obsadach 7, 7' i wobec tego można go dokładnie nastawić w stosunku do tarczy do celowania 18, poruszając odpowiednio kolbą lub lufą, przyczem tarczę 48 ustawia się na pewnej znaczniejszej odległości.

Gdy ćwiczący się nastawi karabin na żądany znaczek na tarczy, instruktor przez przyciśnięcie trzpienia 20 zaznacza położenie tarczy na rozpiętej karcie 21, poczem zrusza tarczę, kręcąc główki 11 i 12, następnie zaś znów nastawia ją na ten sam znaczek tarczy według wskazówek ćwiczącego się. Po kilkakrotnem powtórzeniu tej czynności i otrzymaniu kilku znaczków na karcie z wzajemnego położenia tych znaczków można sądzić o umiejętności celowania żołnierza.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Przyrząd do nauki celowania, zarówno bez karabinu jak i z użyciem karabinu, o dwóch podstawach osadzonych na wspólnej ramie z dwóch równoległych drążków lub rurek metalowych, ~~znamięn-~~

ny tem, że posiada dwie tarcze, jedną do nauki właściwego celowania, przymocowaną do podstawy przyrządu, położonej na wprost podstawy, zawierającej wziernik, drugą do kontrolowania, przytwierdzoną do odrębnej podstawy, ustawionej przy celowaniu z karabinu w dowolnej odległości od zespołu pierwszych dwóch podstaw.

2. Przyrząd do nauki celowania według zastrz. 1, znamieny tem, że wziernik jest osadzony w otworze podstawy o postaci skrzynki w ten sposób, że w obrębie i płaszczyźnie otworu można nadawać mu dowolne położenie zapomocą dwóch tarcz okrągłych, nałożonych na wziernik i zaciskających między sobą ściankę pionową podstawy (fig. 3).

3. Przyrząd do nauki celowania według zastrz. 1 i 2, znamieny tem, że płytką ćwiczebną ze szczerbiną, zakładaną podczas przedwstępnej nauki celowania wraz z płytką z muszką, ustawioną w dowolnej odległości od niej, w sposób znany, na ramę, łączącą obydwie podstawy jest zaopatrzona w korytko, w które zakłada się pomocnicze płytki z coraz to mniejszymi szczerbinami, celem stopniowego prze-

chodzenia w miarę postępów ćwiczącego od większych do mniejszych szczerbin.

4. Przyrząd do nauki celowania według zastrz. 1 — 3, znamieny tem, że na podstawach, w których się osadza wziernik i tarczę celowniczą, karabin do ćwiczeń jest umocowany w ten sposób, że można mu nadać dowolne położenie w przestrzeni, albowiem podstawy te można przesuwąć w kierunku linii celowania, a obsadę właściwą karabinu można przesuwąć prostopadle do osi przyrządu, tak w kierunku pionowym zgóry nadół i odwrotnie, jako też i poprzecznym i zapomocą dwóch śrub — pionowej, poruszającej samą obsadę i poziomej, poruszającej saneczki, w których jest osadzona śruba pionowa.

5. Przyrząd według zastrz. 1 — 4, znamieny tem, że tarcza do kontroli celowania przy składaniu się z karabinu jest połączona z drążkiem pionowym zakończonym igłą, służącą do oznaczania na karcie papieru położenia punktów celowania, podanych przez ćwiczącego.

Henryk Witwicki.

Fig. 1.

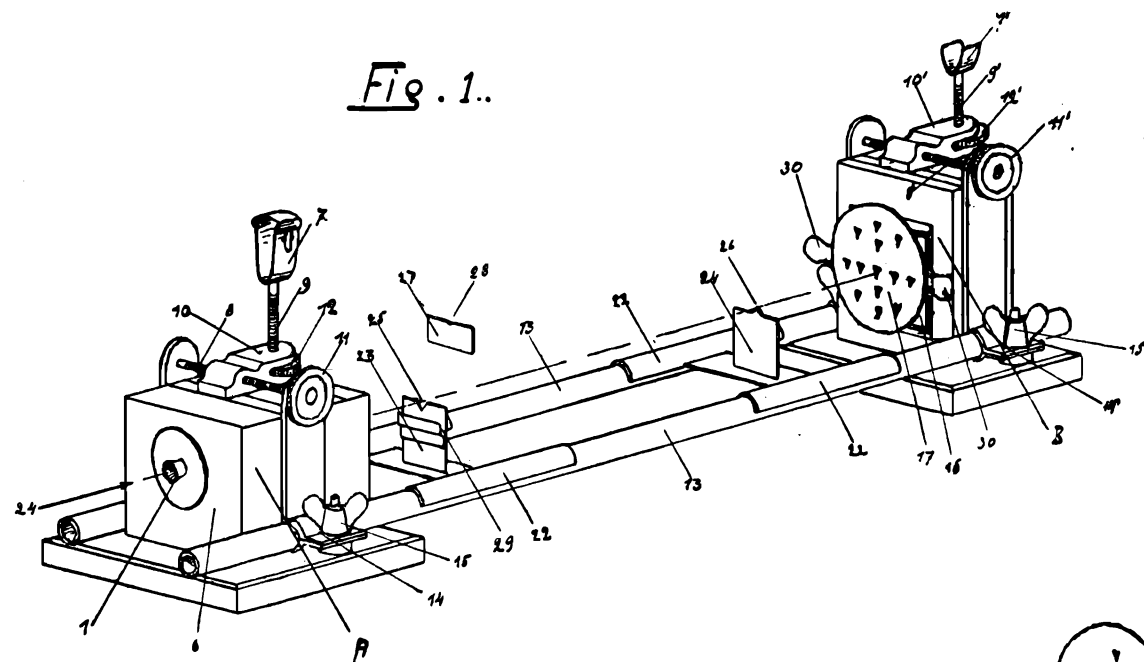

Fig. 3.

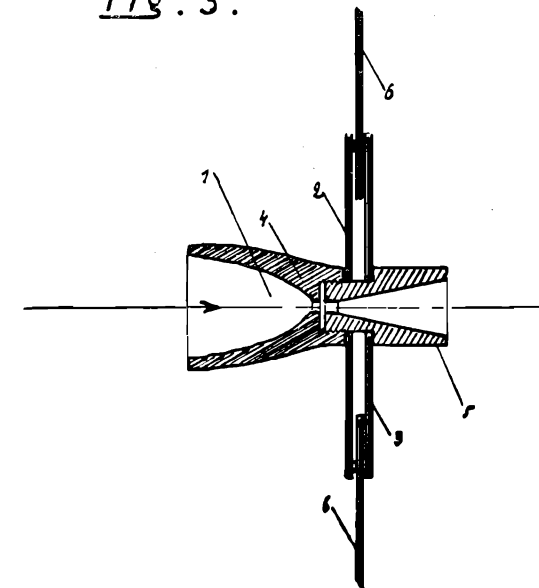

Fig. 2.

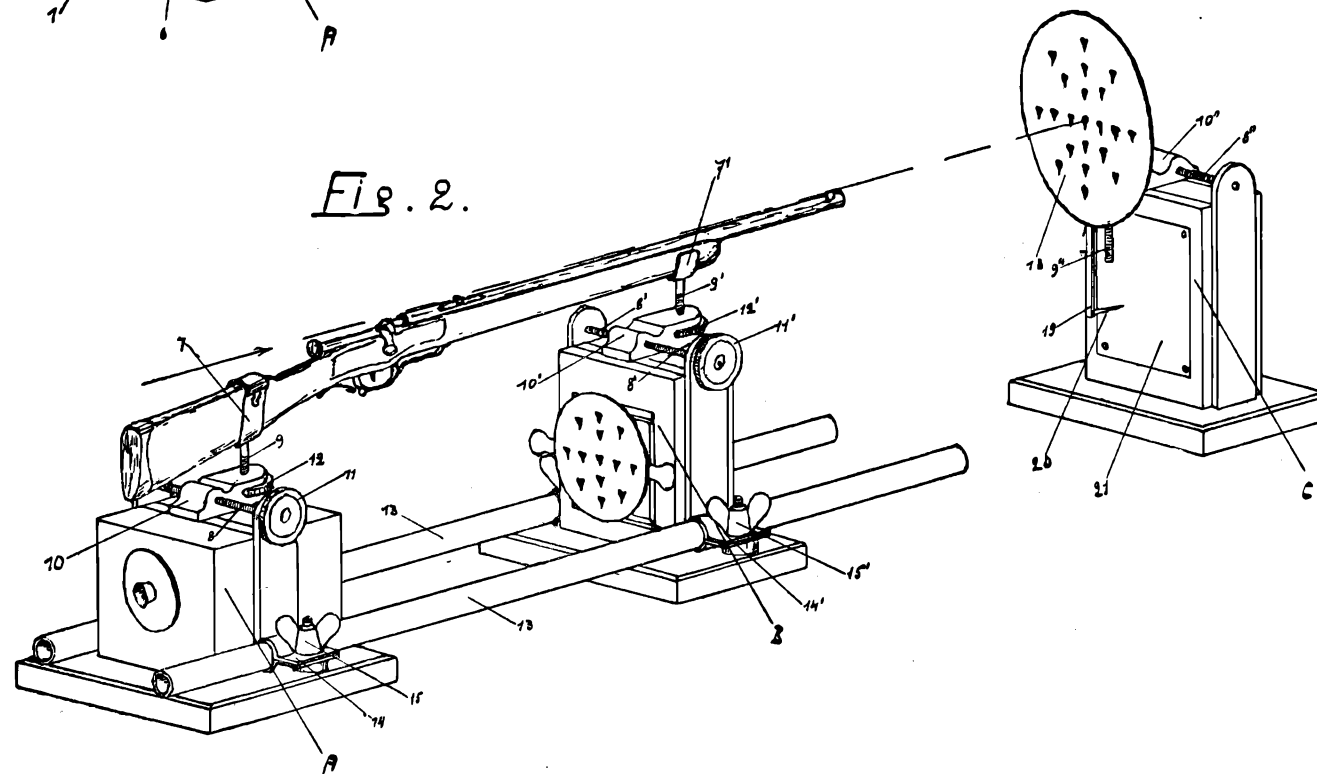

Fig. 4.

